

har været Tilfælde. Og nu til Slutningen. Læger jeg feil med Hensyn til det ærede Medlems Politif, saa er det bedst, at det ærede Medlem oplyser det, og jeg beder ham om at oplyse det. For det aldrig været hans Mening at negte Finantsloven, saa er det netop, at jeg er fuldt berettiget til at faae bestemt Svar paa mit Spørgsmaal: Svad vil det ærede Medlem? Det ærede Medlem siger, at han maa forholde sig afventende, han har ikke Grund til at blande sig i vor Politif, og han vil ikke lægge os nogen Hindring i Veien; men det er en Betragtningmaade, som det ærede Medlem ikke har Ret til at gjøre gjældende (Berg: Na!), nei, paa ingen mulig Maade. Jeg forstaaar meget vel, at man, naar man er Medlem af samme Parti, siger: Sammenholdet i Partiet er mere værdt end de afvigende Meninger; saa længe det kun dreier sig om taktiske Forskjelligheder, og at man, for ikke at splitte Forbindelsen eller gjøre Fortræd i Forholdet til sine Meningsfæller, siger: Det dreier sig kun om taktiske Forskjelligheder, jeg forholder mig loyalt passiv. Det forstaaar jeg; men dels vil det ærede Medlem neppe for Alvor paastaa, at han ved sin Passivitet har gjort Andet end at lægge os alle mulige Hindringer i Veien, som det nogenlunde har været gjørligt, for ham, og dels, og det beder jeg det ærede Medlem lægge Mærke til, har han efter sine Ord i Dag slet ikke Lov til at være passiv længer; han har slet ikke Lov til at ville have med os at gjøre. Det ærede Medlem, der siger til os, at vi have opgivet at føre Demokratiet til Rigeberettigelse, at vi have voldet Nederlag for Folkethinget, at vi have sat Udviklingen flere Aar tilbage — og jeg veed ikke hvad — dette ærede Medlem, siger jeg, har ikke Lov til at sidde passivt og se paa, at Alt gaar flere Aar tilbage, at vi svigte Demokratiet, og at Alt gaar galt, medens han, naturligvis ved at træde op, kunde redde Alt. Han burde i alt Fald nedlægge en kraftig Protest ved at gjøre Alt, hvad han kunde, imod vor Fremgangsmaade. Det er det ærede Medlem forpligtet til. Hvis han har nogen virkelig Overbevisning om, hvad han har sagt her, har han ogsaa Mod til at træde op imod os; men jeg vil tilstaa, at, dersom der ikke ligger Mere bagved det ærede Medlems Ord, hvis der ikke er mere Alvor i det ærede Medlem end i hans Tale om at negte Ministeriet Estrup Finantsloven, saa forstaaar jeg, at det ærede Medlem Ingenting gjør, men saa falder virkelig den Ret væk, som det ærede Medlem har tiltaget sig til at holde Formaningstaler for Andre. Naar det ærede Medlem taler saaledes som han gjør, er han pligtig til at træde op, og det har han været fra første Dieblif, fra den 8de November, fra den 1ste Oktober; han har været pligtig til at gjøre det, og hvorfor har han ikke gjort det? Er det maalkke, fordi han har offret samtlige sine Principer for at holde Partiet sammen? Nei, der er

Ingen, som har gjort sig mere Fortjeneste af i Vinter at splitte det forenede Venstre end netop det ærede Medlem. Det er vel Noget, jeg ikke kan komme ind paa her, da Partiforholdene ikke ligge for; men jeg haaber, at det ærede Medlem skal faae det dokumenteret ved Leilighed og faae det dokumenteret lige saa mistroende — saaledes falder han jo mine Oplysninger — som alle de andre Ting, jeg har tilladt mig i Aften at læse op for ham om Forhandlingerne og om Alt, hvad der hidtil er sket. Altsaa jeg gjentager det, naar det ærede Medlem har udtalt sig saaledes, som han har gjort, er han nu pligtig til at træde op, og det er derfor, jeg tillader mig paany at spørge det ærede Medlem: Svad vil han, hvad er Meningen med hans Politif? Er Meningen, at han kun vil sidde stille og have den Overbevisning, at det, man gjør, er galt, uden at han dog tør træde op derimod? Er Meningen med det ærede Medlems Politif kun den, at han er misfornøjet og kun vil have den Fornøielse at sidde og se surt, saa er det en helt anden Ting; men lad os saa faae den Forklaring i det Mindste, lad os faae at vide, hvad der ligger bagved det ærede Medlems Politif, om det overhovedet er Politif. Er det den løse og letfærdige Politif, jeg før har betegnet som Finantslovsnegtelse uden Mod til mere? Eller har det ærede Medlem overhovedet slet ingen Politif? Det er det, jeg tillader mig at spørge om, efter at have belyst de Udtalelser, der gjentagne Gange ere komne fra det ærede Medlem, og som det ærede Medlem ganske vist havde gjort mere forsigtigt ikke at komme frem med, da desværre Beviserne her forelaa for, at det, han paastod, ikke var Tilfældet.

Berg: Det ærede Medlem talte en halv Snes Gange om, at hans Meddelelser havde generet mig. Jeg tror ikke, at jeg gav det Indtryk til Bedste, at det ærede Medlem ved sine Meddelelser eller Forklaringer af sin Politif kunde genere mig. Ligeledes sandt han forskjellige Gange Anledning til at tale om, at jeg var bleven mistroelig over Dette og Hint; det ærede Medlem skulde have hørt nøiere efter, skrevet nærmere op, set bedre efter. Jeg kan ganske vist have Grund til at blive mistroelig over et Folkething, der efter min Mening er gaaet bort fra den Vej, som Valgene og Velgerne have anvist det, men jeg udtalte det ikke i den Forbindelse; jeg sagde indtryffeligt, at det var det ærede Medlems Benner, som maatte blive mistroelige over at høre, at han ikke en Gang har forsøgt det Middel til Fjernelsen af det Ministerium, der havde udstedt Provisoriet, at forhandle med Andre med det Formaal for Die om at hjælpe til dermed. Thi det er det, hans Benner omkring i Landet have stølet paa, at, naar der var nogen Mening i alt dette, der er slet siden den 1ste Oktober, maatte det være den. Det ærede Medlem tager fuldstændig feil, naar han med Hensyn til det